

uheldig Finantspolitik fra Regeringens Side, at den vil samle en Kapital for at kunne gennemføre de Planer, som Regeringen har, og som den dog fornødtvis ikke kan vente at faae sat igjennem med Repræsentationens Samtykke, og foretage saadanne Opsparinger uden Hensyn til det store økonomiske Afbræk, den derved forvolder Nationen.

Solstein-Ledreborg: Jeg har bedet om Ordet for at gjøre nogle Bemærkninger i Anledning af nogle Ytringer, der kom fra enkelte Medlemmer af det høie Ministerium, og da først i Anledning af et Forsvar, der blev fremsat af den høitærede Conseilspræsident for hans finantsielle Betragtninger. Den høitærede Finantsminister begyndte strax med at erklære Udtrykkene Doverskud og Formuefremgang for ensbetydende Ord, og syntes at gaa ud fra, at jeg ved Ordet Doverskud havde tænkt paa Formuefremgang, og han resonnerede da videre saaledes, at han fik et Slags Bevis for, at der ikke efter Finantslovsforslaget iaar fandtes den finantsielle Status, som jeg havde fremsat her i Thinget, men at den var væsentlig ugunstigere, idet Formuefremgangen som Resultat af det forelagte Finantslovsforslag var betydelig ringere end det Tal, jeg havde angivet. Hele denne Betragtningssmaade falder imidlertid sammen, naar denne Synonymitet falder bort. Jeg har naturligvis ikke brugt Ordet Doverskud istedetfor Formuefremgang; thi en Betragtning bygget paa Formuefremgang, er jo i det Væsentlige bygget paa et andet Grundlag og har ogsaa et andet Formaal for. Die end en Betragtning, bygget paa det finantsielle Doverskud. Der kan meget vel et enkelt Aar slet ingen Formuefremgang være tilstede og ikke desto mindre være et betydeligt Doverskud. Der er ikke det Mindste iveien for, at Doverskuddet anvendes paa en saadan Maade, anvendes saa uproduktivt, at der slet ingen Formuefremgang bliver, men at der ikke bestomindre er et betydeligt Doverskud. Spørgsmaalet om Formuefremgang har ingen Interesse for det Spørgsmaal, som jeg drog frem heri Salen, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt Skatteyderne ere overbeholdede. For at gjøre dette klart er det nødvendigt, at man sammenholder, ikke den samlede Kapitalmasse bestaaende af Aktiver, Domæner, industrielle Anlæg, Jernbaner osv., som Staten eier, med Udgifterne, men derimod sammenholder de ordinære Statsudgifter med Statsindtægterne. Det Resultat, der saa kommer frem, er Doverskuddet, og det er det, der viser, om der kommer for meget eller for lidt ind. Derfor er det ogsaa berettiget at drage § 27 og § 10 fra, naar man opgjør Statens Balance. Udgiften paa § 27 er nemlig ikke en Indtægtsanvendelse, men en Formueanvendelse. Udgiften paa § 27 spiller derfor ingen Rolle, naar man skal se, hvorledes Statsindtægterne

skulle anvendes. Det er en Udgift, der har Betydning for dem, der ønske at se, hvorvidt Statens Formue er anvendt paa en produktiv, fornøftig Maade eller ei; men det er slet ikke Formueanvendelsen, der her kommer an paa; det, hvorpaa det kommer an, er at se, om Indtægterne ere for store til Anvendelsen for de ordinære Indtægter. At der af disse maatte er afholdt en Del Udgifter, som burde afholdes af Formuen, er en ganske ligegyldig Ting i denne Forbindelse, om det end ikke bør ske. Om dernæst de Udgifter, der have fundet Sted paa § 27, ere mere eller mindre rentebærende, er ogsaa ganske ligegyldigt; det har ingen Betydning, netop fordi det ikke er nogen Indtægtsanvendelse, men en Formueanvendelse. Samtlige de Udgifter, der opføres paa § 27, samtlige disse Formueanvendelser, — som jeg altsaa efter den Begrundelse, jeg her har givet, efter min Mening med fuld Føie maa drage fra den samlede Udgiftssum paa Finantsloven, — kunne aldrig komme ind under det Begreb af Udgifter, der her faar Betydning, naar man vil undersøge Status, maatte med Undtagelse af en ganske enkelt Udgift til Gjældsafdrag. Forsaa vidt man kan sige, at der bør finde et saadant Afdrag Sted paa ethvert Budget, kunde man sige, at det bør afholdes ikke af Statsformuen, men af de ordinære Indtægter; men det er jo et ringe Spørgsmaal her. Englands Gjældsforhold ere saadanne, at man der kan opstille den Theori, som ikke kan opstilles her i tilands, at der aarlig skal finde saadanne bestemte Afdrag Sted. Jeg siger altsaa, at Udgiften paa § 27 har ingen Betydning for det Spørgsmaal, vi her ville have frem: Skattebyrnes Evne sammenholdt med Statskassens Krav, og at de derfor bør drages helt fra; men gjøre vi det, saa staa hele den Betragtning, jeg har opstillet, ved Magt, og vi faae da et Doverskud af 6—8 Mill. Kr. Jeg regner nemlig her 2 Millioner som en for mig gennem Finantslovens Behandling forventet Fremgang, hvilket jeg bygger ikke paa Ønster, fremkomme her i Salen, men paa den sædvanlige Reduktion, der fremkommer hvert Aar gennem Finantslovens Behandling. Det Forsvar, den høitærede Minister er fremkommen med, bygget paa Formuefremgang, rammer altsaa ikke, hvad jeg har anført, og har altsaa ingen Betydning for det Spørgsmaal, om der er for stor Indtægt i Statskassen i Forhold til de Udgifter, der skulle afholdes. Jeg gjentager derfor, at den Betragtning, jeg har gjort gjældende, er rigtig, og at de Konsekvenser, jeg har uledet af denne Betragtning, maa staa ved Magt. Den høitærede Minister spiede til, som yderligere Forsvar for sin finantsielle Betragtning, at man ikke kunde erkjende den Sætning for rigtig, at Penge i Skattebyrnes Lomme havde større økonomisk Værdi, end anvendte af Statskassen. Jeg tror, at den høitærede Minister her udtalte sig med megen Forsigtighed;